

seal märskes wee-saunas pääwa-paistel. Kõik loodus läidis uudes noorusest, kõik oli täis elu, vägewust ja tenadust. See oli suve, lena-uhke, sooja suve valitlus. — Kui armjad ja magusad olid lähnad, mis riistheina pöllust tõusivad! Meesilased lendasivad helisevate tiivadega ümber ennemuistse-lohtu paiga; pöldmarja väänded punusivad ennast ümber ennemuistse altari-siwi, mis vihmast pestud, pääwa-paistes läidis. Meeslaste ema oma perega lendas välja, otsis sündsa paiga ja logus waha ja mett. Reegi ei pannud seda tähele, ainult suvi oma tugema kaasaga; nendele oli altari-laud looduse ohvri-annetega valmisitud. — Ja õhta-eha sõras lulla-karvalise taewa pealt, ei uhkema siriku kuppeli peal olnud seda nii rohkest, ja luu hiilgas eha ja koidu wahel. See oli suvi aeg.

Ja pääwad jõudsivad edasi ja nädalid jõudsivad edasi. Halsjad sirbid läikisivad läbi wilja-pölbude; önnapuu oksad föllusivad ja nörkusivad punase ja lollase wilja rasluses; humaslad lõhnasivad langevad; täis läbi-kobaraid. Ja sarapuu põdesa all, kus pähklad rakketes limpudes rippusivad, ietus suvi oma tösise kaasaga.

„Mis arwuta riiklus!” ütles suvi kaasa, „Ümberringi önnistuse tulus, omane ja tulus. Aga siiski, mina ei mõista isegi oma südame

ligutust, minul on igatus rahu järel. Kas on see uni? Mina ei mõista seda sõnadega seletada. — Nüüd lunnawad nemad jälle pöldu! Kohlem ja illa rohkein himustawad inimesed saada! — Waata toone-lured tulewad parwes, käiwad eemalt kündja adra taga. Egyptuse-maa linnud, kes meid läbi õhu landisivad! Kas mäletad seda veel, kui meie lapse põlves seia põhja-maale tulime? — Oisi tömine meie, uhket pääwa-paistet ja hajjendawaid metsast, mida tuuled nüüd reputawad ja sasiwad. Need lõowad nüüd tömmuts, nagu lõune-maa puud, aga ei anna nagu seal, lulla-karwa wilja.

„Kas tahad seda näha?” lüssis suvi. „Siis ole rõõmus!” Ja suvi sirutas oma läbe välja, ja metsa lehed saiwad punasest ja lollasest, uhked karwad langevad methade peale. Ribuwilja põdesad läikisivad tulipunasest marjadest ja õiepuu oli täis hiilgowaaid tarjasi; tamme-torud langevad tuppedest ja metsas õitsesimad mõned õied teist forda.

Aga aasta-walisseja kaasa jääv waissimais ja illa sahwamais. „Tuul puhub wilust,” ütles tema. „Oöl on wilud udud! — Minul on igatus nooruse-maale!”

Ja tema nägi surgest lahkuma ja sirutas oma läsi nende järel. Tema waatas pääsukeste pesa-